

Sygn. akt IV U 457/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 lutego 2013 roku nr (...)

w sprawie S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. M. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2013 roku na okres dwóch lat.

Sygn. akt IV U 457/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku

Decyzją z dnia 11 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. M. uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy wskazując, iż orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 6.02.2013 r. ubezpieczony nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, lecz za trawle częściowo niezdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. M., domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony wskazał, iż jest osobą poważnie chorą, cierpi na genetyczną chorobę zwaną ochronozą. Jak podniósł odwołujący jego stan zdrowia nie uległ poprawie, lecz pogorszeniu, a uprzednio był uznawany za całkowicie niezdolnego do pracy, w związku z czym decyzja ZUS jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazując, iż wobec stwierdzenia przez komisję lekarską ZUS braku całkowitej niezdolności do pracy po stronie ubezpieczonego, zaskarżona decyzja ZUS jest prawidłowa, a odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. urodzony w dniu (...), z zawodu jest ślusarzem, ostatnio pracuje jako portier.

Ubezpieczony w okresie od 24.01.2008 r. do 31.01.2013 r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Dowód: akta ZUS

W dniu 19.12.2012 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem do ZUS o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 14.01.2013 r. został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31.01.2016 r. Z uwagi na zgłoszony przez odwołującego sprzeciw od tego orzeczenia, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 6.02.2013 r. uznała ubezpieczonego za trwale, częściowo niezdolnego do pracy w wyniku czego wydano przedmiotową decyzję z dnia 11.02.2013 r. odmawiającą wnioskodawcy uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy.

Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie.

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującego się stwierdzono:

- obustronną chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych po alloplastyce lewego i prawego stawu biodrowego,
- obustronną chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych,
- ochronozę,
- zespół cieśni kanału nadgarstka prawego,
- zespół bólowy przewlekły kręgosłupa.

Opiniowany do 31.01.2013 r. był uznawany przez komisję lekarską ZUS, jako całkowicie niezdolny do pracy. Aktualnie jest po wymianie obustronnej stawów biodrowych, a potwierdzone zmiany w stawach kolanowych występują w stopniu znacznym i ograniczają ruchy w stawach kolanowych w stopniu uniemożliwiającym dłuższe stanie lub chodzenie. Stopień zaawansowania zmian w stawach kolanowych uzasadnia skierowanie do leczenia operacyjnego (wymiany stawów), ale stan po wymianie stawów biodrowych ogranicza możliwość zabiegów operacyjnych. Liczne schorzenia występujące u opiniowanego jak ochronoza, zespół cieśni kanału nadgarstka (znacznego stopnia) oraz znaczny przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych powodują bardzo znaczne upośledzenie funkcji narządu ruchu tak przy chodzeniu, staniu, a nawet siedzeniu, co uzasadnia orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy. Brak jest możliwości wykazania poprawy funkcji narządu ruchu od ostatniego orzeczenia komisji lekarskiej ZUS uznającej opiniowanego za całkowicie niezdolnego do pracy.

Odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 1.02.2013 r. do 31.01.2015 r.

Dowód: - opinia sądowo – lekarska z dnia 16.07.2013 r. – k. 8-10,

- opinia uzupełniająca z dnia 15.11.2013 r. – k. 16,

- dokumentacja lekarska – akta ZUS.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz opinii biegłego lekarza z zakresu ortopedii.

Sąd, ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii, który po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz wnikliwej analizie dokumentacji

zgrupowanej w aktach rentowych, przy wykorzystaniu fachowej wiedzy medycznej, dokonał prawidłowej diagnozy jego schorzeń. Opinie sporządzone zostały przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, są przy tym rzetelne, kompletne i wewnętrznie spójne.

Nie podważyły wartości dowodowej opinii biegłego zastrzeżenia zgłoszone przez organ rentowy pismem z dnia 25.10.2013 r. (k. 14-15) do opinii biegłego z dnia 16.07.2013 r. Nie były one zasadne i nie wpłynęły na wartość dowodową wydanej opinii. Trzeba podkreślić, iż nie miały one charakteru merytorycznego (nie kwestionowano w nich rozpoznanych u odwołującego schorzeń), a dotyczyły jedynie wykładni prawa. Zdaniem ZUS, skoro ubezpieczony pracuje, to nie może być uznany za niezdolnego do pracy.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy z zakresu ortopedii szczegółowo odniósł się do wniesionych przez ZUS zarzutów i wyjaśnił słuszność swojego stanowiska w oparciu o aktualny stan wiedzy medycznej. Podkreślił, iż podstawą stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy u opiniowanego był faktyczny, potwierdzony badaniem i dokumentacją stan zdrowia odwołującego, a nie zaświadczenie wydane przez lekarza badań profilaktycznych. Ponadto podniesiono, iż schorzenia występujące u ubezpieczonego mają charakter progresywny, są to znaczne zmiany zwyrodnieniowe w narządzie ruchu postępujące z każdym rokiem.

Także w zastrzeżeniach do opinii uzupełniającej brak było argumentów, wskazujących na jakieś istotne uchybienia, czy błędy po stronie biegłego, które mogłyby podważać jej wartość dowodową. Organ rentowy bezzasadnie domaga się przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych, nie wskazując przy tym żadnych nowych, merytorycznych argumentów na poparcie swoich twierdzeń. Ponadto w orzecznictwie wskazuje się słusznie, że nie uzasadnia potrzeby powołania innego biegłego jedynie ta okoliczność, iż opinia powołanego już biegłego jest dla strony – w jej odczuciu niekorzystna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 22.07.1997r., I CKN 174/97, nie publ.). Mając powyższe na uwadze Sąd uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną i nie powoływał dodatkowego dowodu z opinii biegłych.

Trzeba także podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem świadczenie pracy nie oznacza a priori, że nie zachodzi przesłanka niezdolności do pracy. Choćby w wyroku z dnia 17.01.2002 r. (II UKN 709/00, OSNP 2003/20/497) Sąd Najwyższy stwierdził, iż wykonywanie zatrudnienia przez ubezpieczonego, który kwalifikuje się do osób trwale niezdolnych do pracy, nie pozbawia go prawa do skutecznego ubiegania się o należne mu świadczenia rentowe z ubezpieczenia społecznego.

Opinie biegłego spełniły nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art. 278 kpc i art.285 kpc., zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłego.

Sąd podzielił wnioski i tezy wypływające z dokumentów. Ich autentyczność oraz wiarygodność, w ocenie Sądu, nie budziły zastrzeżeń. Brak było jakichkolwiek podstaw – także takich, które należałoby uwzględnić z urzędu – by dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Stąd stosownie do treści art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone, a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz.1227 ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art.12 ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Zgodnie z art.13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy potwierdza, iż odwołujący się spełnia ustawowe przesłanki do przyznania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres dwóch lat od dnia 1.02.2013 r.

W niniejszej sprawie w istocie bezsporne były przesłanki warunkujące zdolność rentową odwołującego się, przewidziane w pkt 1, 2 i 3 art. 57 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, albowiem organ rentowy przesłanek tych nie kwestionował, a odwołujący się pobierał uprzednio rentę z tytułu niezdolności do pracy. Sporną stała się natomiast przesłanka z art. 12 ust. 2 ustawy, dotycząca całkowitej niezdolności do pracy.

Dla rozstrzygnięcia, czy w przypadku ubezpieczonego mamy do czynienia z całkowitą niezdolnością do pracy, konieczne stało się zasięgnięcie opinii biegłego specjalisty z zakresu ortopedii.

Przeprowadzone badanie wykazało u wnioskodawcy obustronną chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych po alloplastyce lewego i prawego stawu biodrowego, obustronną chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych, ochronozę, zespół cieśni kanału nadgarstka prawego, zespół bólowy przewlekły kręgosłupa.

Opiniowany do 31.01.2013 r. był uznawany przez komisję lekarską ZUS, jako całkowicie niezdolny do pracy. Aktualnie jest po wymianie obustronnej stawów biodrowych, a potwierdzone zmiany w stawach kolanowych występują w stopniu znacznym i ograniczają ruchy w stawach kolanowych w stopniu uniemożliwiającym dłuższe stanie lub chodzenie. Stopień zaawansowania zmian w stawach kolanowych uzasadnia skierowanie do leczenia operacyjnego (wymiany stawów), ale stan po wymianie stawów biodrowych ogranicza możliwość zabiegów operacyjnych. Liczne schorzenia występujące u opiniowanego jak ochronoza, zespół cieśni kanału nadgarstka (znacznego stopnia) oraz znaczny przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych powodują bardzo znaczne upośledzenie funkcji narządu ruchu tak przy chodzeniu, staniu, a nawet siedzeniu, co uzasadnia orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy. Brak jest możliwości wykazania poprawy funkcji narządu ruchu od ostatniego orzeczenia komisji lekarskiej ZUS uznającej opiniowanego za całkowicie niezdolnego do pracy.

Odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 1.02.2013 r. do 31.01.2015 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS poprzez przyznanie odwołującemu się renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres dwóch lat od dnia 1.02.2013 r. (czyli od momentu zaprzestania pobierania świadczenia rentowego przysługującego mu na podstawie poprzedniej decyzji organu rentowego), biorąc za podstawę powołane wyżej przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 477¹⁴§2 k.p.c.

SSR (del) Jacek Liszka

(...)

- (...)

- (...)

- (...)